

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 28 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XVIII Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 5272/14 z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko K. T. o zapłatę kwoty 2.532,15 zł oddalił powództwo.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie ziściły się przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w wypadku gdy pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawiennictwa nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd Rejonowy wskazał, że punktem odniesienia dla owych „wątpliwości”, które budzą przytoczone przez powoda okoliczności, w istocie rzeczy jest prawda. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nadto Sąd rozstrzygający daną sprawę może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda także w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi urzędowo. Sąd I instancji opierając się na orzecznictwie Sądu Najwyższego podniósł również, że w wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierając się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie twierdzenia powoda budzą wątpliwości. Sąd a quo argumentował, że wobec nie złożenia przez powoda żadnego dowodu nie jest możliwe dokonanie pozytywnej weryfikacji twierdzeń powoda w świetle materiału procesowego. Powód nie przedstawił bowiem żadnego dowodu na poparcie powództwa. Sąd I instancji wskazał, że zarządzeniem z dnia 14 listopada 2014 roku określono powodowi termin prekluzyjny na złożenie wszelkich wniosków dowodowych, w odpowiedzi, na które powód nie złożył żadnych wniosków. Sąd Rejonowy podkreślił, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie dotyczy prawa materialnego. Ponieważ powód nie przedłożył umowy, z której wynikać ma dochodzona przez niego wierzytelność, nie jest możliwe dokonanie oceny wymagalności tej wierzytelności, która to ocena, zdaniem Sądu I instancji, należy do domeny prawa materialnego. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy oddalił powództwo, jako nieudowodnione.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił naruszenie norm prawa procesowego, mogące mieć wpływ na wynik sprawy, w szczególności:

a) art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wezwania pełnomocnika powoda do przedstawienia dokumentów powołanych w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w liście dowodów, co doprowadziło do pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw, prowadzące do nieważności postępowania wskazanej w art. 379 pkt 5 k.p.c.;

b) art. 207 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wezwania pełnomocnika powoda do przedstawienia wszelkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie pod rygorem pominięcia, jako spóźnionych na podstawie art. 207 § 6 k.p.c.

i art. 217 § 2 k.p.c.;

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu szeregu istniejących dowodów mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i będących w aktach sprawy, bez podania przyczyny ich pominięcia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uwzględnienie powództwa w całości, to jest o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 818,60 zł wraz z odsetkami

ustawowymi liczonymi od dnia 17 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości wskazanej w pozwie. Nadto apelujący wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż powód nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego wynikałoby istnienie wierzytelności oraz jej wysokość, a więc nie uczynił zadość spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu wyrażonemu w art. 6 k.c. Skarżący nie zgadza się z tym stanowiskiem Sądu Rejonowego. Apelujący wskazał również, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 505¹ k.p.c., bowiem roszczenie powoda nie wynikało z umowy. Skarżący argumentował, że po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu jako sąd właściwości ogólnej wezwał pełnomocnika powoda na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. do usunięcia braków formalnych pozwu poprzez dołączenie pełnomocnictwa zgodnie z art. 89 § 1 k.p.c. Zobowiązanie to zostało przez powoda wykonane w zakreślonym przez Sąd terminie. Apelujący podniósł, że Sąd Rejonowy zaniechał natomiast wezwania pełnomocnika powoda do przedstawienia dokumentów wskazanych w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w liście dowodów. W dalszej zaś części uzasadnienia apelacji skarżący podniósł szereg argumentów stanowiących uzasadnienie dla zarzutów z punktu a) i b) petitum apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest oczywiście bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Na wstępie podnieść należy, że pełnomocnik powoda w apelacji wyraźnie wskazał, że zaskarża w całości wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydziału Cywilnego z dnia 28 stycznia 2015 roku, sygn. akt XVIII C 5272/14. Jednakże treść postawionych przez skarżącego zarzutów, a także lektura uzasadnienia apelacji skłania do wniosku, że pełnomocnik powoda w istocie chciał zaskarżyć zupełnie inne orzeczenie, najprawdopodobniej chodziło o wyrok Sąd Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu. Pomimo zaistniałej sytuacji koniecznym jest odniesienie się przez Sąd Okręgowy do poszczególnych zarzutów apelującego.

Chybiony jest zarzut skarżącego, że niniejsza sprawa nie powinna podlegać rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym rozpoznaniu podlegają między innymi sprawy o roszczenia wynikające

z umów, jeżeli wartości przedmiotu sporu nie przekracza dziesięciu tysięcy złotych. Pozwem z dnia 4 września 2013 roku (data wpływu do Sądu) powód zażądał zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej łącznie kwoty 2.532,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot

i dat szczegółowo opisanych w pozwie, a także wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że dochodzona należność wynika z umowy z dnia 23 marca 2012 roku, zawartej pomiędzy powodem

a pozwaną. Ze względu na powyższe stwierdzić należy, że oczywistym jest, iż niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, bowiem jak wskazał w pozwie pełnomocnik powoda dochodzone roszczenie wynika z umowy, zaś wartość przedmiotu sporu nie przekraczała dziesięciu tysięcy złotych.

Ponieważ rozpoznanie niniejszej sprawy nastąpiło w postępowaniu uproszczonym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym

w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Bezzasadny jest również zarzut apelującego naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. W myśl wskazanego przepisu uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać: wskazanie podstawy faktycznej, a mianowicie ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Naruszenie przepisu o sposobie uzasadnienia wyroku o tyle może stanowić przyczynę uchylenia orzeczenia, o ile uniemożliwia sądowi wyższej instancji kontrolę, czy prawo materialne i procesowe zostało należycie zastosowane. W badanej sprawie treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie zawiera tego typu usterek, które uniemożliwiałyby przeprowadzenie kontroli instancyjnej i rozpoznanie apelacji. Nie sposób zgodzić się

z powodem, że Sąd Rejonowy pominął szereg dowodów znajdujących się w aktach sprawy bez podania przyczyny ich pominięcia. W aktach niniejszej sprawy nie ma ani jednego dowodu. Zarzut apelującego naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie znajduje zatem uzasadnienia.

Do zamierzonego przez skarżącego skutku nie jest w stanie doprowadzić także podniesiona w uzasadnieniu apelacji argumentacja, że po przekazaniu sprawy

z elektronicznego postępowania upominawczego Sąd Rejonowy wezwał pełnomocnika powoda na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. do usunięcia braków formalnych pozwu jedynie poprzez dołączenie pełnomocnictwa, natomiast Sąd I instancji zaniechał wezwania do przedstawienia wskazanych w pozwie dokumentów. Przepis art. 505³⁷ § 1 k.p.c. nie pozostawia wątpliwości, że w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w razie skierowania sprawy do Sądu właściwości ogólnej, Przewodniczący wzywa pod rygorem umorzenia postępowania do uzupełnienia braków formalnych pozwu wyraźnie określonych

w tym przepisie a wynikających z konieczności dostosowania pozwu do postępowania ogólnego, to jest braków w postaci konieczności wykazania umocowania zgodnie z art. 68 zdanie 1 k.p.c. oraz dołączenia pełnomocnictwa, stosownie do art. 89 § 1 zdanie 1 i 2 k.p.c. W odniesieniu do innych braków formalnych uniemożliwiających nadanie sprawie dalszego biegu, których nieuzupełnienie skutkowałoby zwrotem w postępowaniu zwykłym w oparciu o art. 130 k.p.c., możliwym jest zobowiązanie strony do uzupełnienia tego braku w trybie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Postępowanie toczące się przed Sądem właściwości ogólnej stanowi bowiem kontynuację elektronicznego postępowania upominawczego. Przewidziany rygor zawieszenia może przy tym dotyczyć wyłącznie braków formalnych pozwu, usuwanych zwykle na podstawie art. 130 k.p.c., czyli takich, które uniemożliwiają nadanie sprawie dalszego biegu lub z którymi ustawa wyraźnie wiąże rygor zwrotu pozwu. Do zawieszenia postępowania nie może natomiast dojść wówczas, gdy powód nie usunie innych braków pozwu niż formalne, właściwych dla danego rodzaju postępowania, przykładowo nie powołał wszystkich twierdzeń i dowodów na ich potwierdzenie, nie dołączył dowodów, na które powołał się w sprawie. Tego typu braki nigdy nie prowadzą do zwrotu pozwu (umorzenia postępowania), ale mogą wywołać inne konsekwencje – prekluzję dowodową,

a w konsekwencji oddalenie powództwa. Istotną odrębnością elektronicznego postępowania upominawczego jest obowiązek jedynie wskazania przez powoda dowodu na poparcie jego twierdzeń. Jeśli są to dowody, które mogłyby być włączone do akt sprawy (dokumenty, drobne rzeczy ruchome), nie załącza się ich do pozwu. Wobec tego niedołączenie do pozwu załączników stanowiących dowody w sprawie, nawet tych, które zostały wymienione

w pozwie stosownie do art. 126 § 1 pkt 5 k.p.c., nie można uznać za brak formalny pozwu, którego nieusunięcie skutkować może zawieszeniem postępowania. Co za tym idzie, nie jest to brak podlegający uzupełnieniu na wezwanie Sądu, a przez samą stronę chcącą uniknąć poniesienia negatywnych skutków nieudowodnienia określonych twierdzeń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy nie miał zatem obowiązku, wbrew twierdzeniom apelacji, wzywania strony powodowej do przedłożenia dowodów powołanych w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym na poparcie twierdzeń w nim zawartych.

Chybiony jest nadto zarzut skarżącego naruszenia art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wezwania pełnomocnika powoda do przedstawienia dokumentów powołanych w pozwie. Wskazany przez apelującego art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. znajduje zastosowanie przede wszystkim w sytuacji, gdy Sąd orzekający postanowi dopuścić z urzędu niewskazany przez stronę postępowania dowód (art. 232 zdanie 2 k.p.c.) w związku czym powstaje konieczność załączenia do akt sprawy określonych dokumentów, przedmiotów oględzin, ksiąg, planów itp. Art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c.

może również znaleźć zastosowanie w sytuacji gdy strona wniosła o dopuszczenie określonego dowodu, jednakże dowód ten znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej, w związku z czym strona wniosła również o zobowiązanie przez Sąd osoby trzeciej do przedstawienia tego dowodu. Wówczas także powstaje konieczność załączenia do akt sprawy określonych dokumentów, przedmiotów oględzin, ksiąg, planów itp. Nie wydaje się natomiast zasadne stanowisko apelującego, że art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. powinien znaleźć zastosowanie także w sytuacji, gdy powód nie załączył do pozwu dowodów, na które się powołuje. Jak już podniesiono powyżej, Sąd Rejonowy nie miał obowiązku wzywać powoda do przedłożenia dowodów powołanych przez niego w pozwie, gdyż w zaistniałej sytuacji to obowiązkiem strony powodowej, a nie Sądu, było dołączenie do akt sprawy całości niezbędnej dokumentacji (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Ponieważ powód nie załączył do akt sprawy żadnego dokumentu wskazanego przez siebie w pozwie, niezasadnym jest twierdzenie, że postępowanie przed Sądem I instancji zostało dotknięte nieważnością. Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi powód przedłożył do akt sprawy pozew sporządzony na urzędowym formularzu P. Jednakże powód, pomimo istnienia takiej możliwości, nie przedłożył do akt wskazanych przez siebie w pozwie dokumentów. Tym samym niezasadne jest twierdzenie, że powód został pozbawiony możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Powód mógł załączyć do pozwu sporządzonego na urzędowym formularzu P wymienione w tym pozwie dokumenty, czego jednak zaniechał.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 207 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie wezwania pełnomocnika powoda do przedstawienia wszelkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie pod rygorem pominięcia. W niniejszej sprawie zarządzeniem z dnia 14 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda został zobowiązany do podniesienia wszelkich twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pisma złożonego po upływie wyznaczonego terminu oraz pominięcia spóźnionych twierdzeń faktycznych i wniosków dowodowych. Powód nie wykonał nałożonego na niego zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.